

Dün gece bir rüya gördüm!

4 Haziran 2009'da Compostela, Meksika'da yaptığım kazada polis ve hemen sonrasında ambulans inanamayacağım kadar çabuk gelmişti. Düşünüyorum da acaba, benzer bir kazayı Meksika'da değil de Türkiye'de yapmış olsaydım ilkyardım bu kadar kısa sürede gelir miydi! Polis de ilkyardım ekibindeki insanlar da ne kadar serinkanlıydılar. Ne yaptıklarını, nasıl yapmaları gerektiğini çok iyi biliyorlar, sanki daha önce benzer olaylara yüzlerce defa müdahalede bulunmuşlar gibi deneyimli görünüyorlar, yavaş yavaş acele ediyorlardı. Bu tür mesleklerde çalışan insanların heyecanlanmadan, panik yapmadan kontrollü ve sistemli bir şekilde davranmaları gerçekten ne kadar önemli bir şey.

İlkyardım ekibindeki güler yüzlü adam plastik eldivenlerini giyip gözlerime bakarken İngilizce İspanyolca karışımı bir kaç kelime ile bir şeyler konuştuk sıcak bir öğleden sonra serin bir kafede sohbet eder gibi sakince. Aslında ben sakin değildim, hatta çok telaşlı ve endişeliydim. Bacağımda önemli bir şeylerin olup olmadığını, seyahatimi, bundan sonra neler yapmam gerektiğini, motosikletimi, eşyalarımı düşünüyordum. Daha önce benzer bir olay yaşamamış olmak, ne yapacağımı tam olarak bilememek ve karşılaşacağım her şeyi tek başıma halletmem gerektiği gerçeği ürkütmüştü beni. Tüm bunlara rağmen bana yardımcı olan adamın rahatlığı ve kendinden emin tavırları bir anda bana da bulaşmıştı, sakinleşmiş daha doğrusu ona teslim olmuşum. Şişirilerek hareket etmemesi sağlanan, silindir şeklinde bir torbaya benzeyen şeyle bacağımı sabitleyip beni sedyeye aldılar. Ambulansa doğru yaklaşırken bu sefer ambulansın benim için özel geldiğini, oyunun baş rolünü benim oynadığımı düşünüp gülmeye başladım. Ambulansın içi sıcaktı, şişirilen şeffaf torba içinde kalan bacağım da ben de terlemeye başlamıştık. Güler yüzlü adam da yanıma geldikten sonra kapıyı dışarıdan kapattılar, hemen hareket ettik. Kısa bir süre sirenle daha sonra sirensiz tahmin ettiğimden biraz daha fazla sallanarak hastaneye vardık. Daha önce hiç ambulansa binmemiştim, bu ilki Meksika'da yaşamak varmış.

Klimalı röntgen odasında, beni sedyeden soğuk masaya alırlarken durumumu biraz daha kabullenmeye başlamıştım. İlkyardım ekibindeki adam yavaş hareketlerle sağ bacağımdeki şişme aparatı çıkarıp, yine güler yüzle bana bir şeyler söyleyip iki yeni yüze teslim etti beni. Esmer suratlı, kısa boylu, kahverengi kıyafetli somurtan adam sol botumu ve sağ paçası parçalanmış pantolonumu çıkarmama yardım etti. İngilizce bilmiyordu anladığım kadarıyla hiç konuşmuyordu, suratı asıktı ama yardımcı olurken son derece kibardı. Yuvarlak yüzlü, açık tenli ve biraz kilolu adam İngilizce konuşmaya başladı. Bacağımda kırık olabileceğini, röntgen filmi çekeceklerini daha sonra gerekli müdahalede bulunacaklarını söyleyip ağrı hissedip hissetmediğimi sordu. Ayak ve bacağımda farklı bir şeyler hissediyordum, henüz ağrımıyordu ama sanki biraz hafiflemiş ve ısınmaya başlamıştı. Tanımadığım bu insanların kendi aralarında benimle ilgili olduğunu düşündüğüm bir şeyler hakkında konuşuyor

olmaları biraz meraklandırmış biraz da rahatsız etmişti beni. Ne konuşuyorlardı acaba? Bacağımın durumu iyi miydi? Yoksa çok mu kötüydü? Nasıl görünüyordu?.. Yuvarlak suratlı adam odadan çıkıp gitti. Asık suratlı radyoloji teknikeri bacak ve ayağımın altına değişik büyüklüklerde tablalar koyarak farklı açılardan bir kaç film çekti. Ağrı hissetmeye başladığımı söylemeye çalışırken elinde enjektörle bir hemşire geldi. Sol dirseğimin iç tarafından bir iğne yaptı, hiç bir şey söylemeden o da gitti. Hissetmeye başladığım ağrı artıyordu, dişlerimi sıkmaya başladım, iğnenin birazdan etkisini göstereceğini, ağrımı keseceğini düşünüp rahatlamaya çalışıyordum ancak hala etki etmiyordu ağrı kesici olduğunu tahmin ettiğim iğne. Allahım neler oldu bana böyle? Neden oldu bu kaza... Serin röntgen odasındaki soğuk masada uzunca bir süre ağrımın geçmesini bekledikten sonra yuvarlak yüzlü adam elinde filmlerle geldi. Kendisinin pratisyen hekim olduğunu ayağımdaki kırık ve eziklerin uzman bir ortopedist tarafından görülmesi gerektiğini, beni ambulansla 45-50 km uzaklıktaki Nayarit eyaletinin başkenti Tepic'deki hastaneye sevk edeceğini söyledi. Durumumu sorduğumda daha kötülerini gördüğünü, ayak bileği ve dizimde kırık görünmediğini bunun iyi olduğunu anlattı. Bu sırada odaya kravatlı bir adamla birlikte filmleri çeken adam girdi. Kendi aralarında hızlı hızlı sadece aralarda sayıları anlayabildiğim bir şeyler konuşmaya başladılar, tekniker odada kaldı diğerleri çıktılar. Asık suratlı tekniker ilk defa ağzını açarak bir şeyler söyledi İspanyolca cümleler, birkaç İngilizce kelime ve el işaretleriyle. Özel hastaneye gerek olmadığını devlet hastanesinin iyi olduğunu söylemeye çalıştığını anladım, teşekkür ettim. İngilizce bilen doktor, kaza yerine gelen polislerden biriyle içeri girdi. Polis elindeki formlarla, eşyalarımı alıp listelediklerini Compostela Polis Ofisi'ne gidip verdiği kaza rapor numarası ile işlemlerimi yapıp eşyalarımı alabileceğimi anlattı. Kaza rapor numarası R.A 002/09'du. 2009'un ikinci kazasını ben yapmıştım galiba! Yılın altıncı ayının başında ikinci kaza? Bel bağı kopmuş çantamdan kırmızı kaplı cep ajandamı çıkarıp polise uzattım, adres ve rapor numarasını yazmasını istedim. Polis gittikten sonra doktor sağlık sigortam olup olmadığını, özel hastaneyi tavsiye ettiğini ancak devlet hastanesinin de iyi olduğunu benim karar vermem gerektiğini söyledi. Esmer suratla göz göze gelip devlet hastanesine gitmek istediğimi söyledim. Seyahat sürem uzun olması ve sigorta primini yüksek bulduğum için yurt dışında geçerli seyahat sağlık sigortası yaptırmamıştım. Bir taraftan hastane masraflarının ne kadar tutabileceğini düşünüyordum diğer taraftan da sağlığımın paradan daha önemli olduğunu. Doktor, diğer hastaneye gidene kadar yolda bacağımı, kırık kısmın hareket etmeyeceği alçıya alırken, özel hastanede fiyatların biraz daha yüksek olabileceğini ancak işlemlerin devlet hastanesine göre daha hızlı ve kolay olacağını anlatıyordu. Doktorun arkasında hemen kapının ağzında duran tekniker kararımı onaylayan bir baş hareketiyle ilk defa gülümsedi.

Kaza yerine gelen ambulans, Tepic'deki hastaneye nakil için gelecek ambulans ve diğer işlemler için yapılan masrafları ödedikten sonra bir süre bekleyip biraz daha konforlu bir ambulansla yola çıktık. Ambulansın genç şoförü neşeliydi, reklamları İspanyolca şarkıları İngilizce olan bir radyo kanalı açtı ancak yola çıktıktan sonra

sireni de açtığı için yol sesi siren sesi ve radyodaki müzik birbirine karıştı ve benim kafam gibi oldu: karman çorman!

Mağdur durumda olmak bu muydu! Bu kazanın sonuçlarının üstesinden gelebilmem için yanımda bana yardımcı olabilecek kimsenin olmaması, seyahate yalnız başıma çıkmış olmam, Meksika’da tanıdığım bildiğim kimsenin olmaması, bana biraz yardımcı olup dostça yaklaşan insanlara hemen alışmama ve güvenmeme sebep oldu. Tepic’deki hastanenin kalabalık acil servis koridorunda genç ambulans şoförünün hızlı hızlı ittiği sedye üstüneyken yalnızlığıma çare olarak Compostela’daki radyoloji teknikerini istedim yanımda. Bana göz kulak olacak, doğru ve yanlış ayırt etmeme yardımcı olacak, güveneceğim birine ihtiyaç duydum o anda. Ambulans şoförü beni bırakacak bir köşe bulup kayboldu ve bir süre sonra elinde kaza sonrasında yanıma aldığım eşyalarla birlikte geri geldi. Sol tek motosiklet botu, sağ paçası parçalanmış pantolon, kaza sırasında kırılmayan içerisinde bilgisayarımın olduğu motosiklet yan çantası ve kıyafetlerimin bulunduğu üst arkaya bağladığım el çantası.

Acil servis oldukça yoğundu. Adamın biri kucığında kendinden geçmiş çocuğu ile koştura koştura yavrusu ile ilgilecek birilerini arıyordu telaş içinde. Benim hemen yanımdaki tekerlekli sandalyede kendisi ile ilgilecek birilerini bulabilme ümidini kaybetmiş görünen orta yaşlarda bembeyaz suratlı bir adam vardı. Sedyelerde yatan, bazılarının kollarına serum takılmış bir sürü insan, saçlarına bulaşan kanın henüz kurumadığı bir kadın, hızlı hızlı yürüyen hemşireler, hastabakıcılar ve ellerinde uzun namlulu silahları ile bu kalabalık içinde dolaşan polisler. Sonradan fark ettim sedyede yatanlardan biri sağ ayak bileğinden sedyenin demirine kelepçelenmişti. Tek tanıdığım, beni buraya getiren ambulans şoförü yine kaybolmuştu, herhalde benimle ilgilecek bir doktor arıyor diye düşünürken bir hastabakıcı ile hararetili hararetili tartışarak yanıma geldi. En azından benim için mücadele eden biri var diye düşünerek sevinirken, şoförün benim için değil, beni buraya getirdiği üzerinde yattığım sedyeyi almak için mücadele ettiğini anladım. Aman Allahım! Yalnızdım. Hem de yapayalnız!

Ağrı kesici iğnenin etkisi geçmeye başlamıştı. Sedyesini almaktan vazgeçen şoför gitmeden eşyalarımı sedyenin altına sıkıştırmıştı. Hala kimse benimle ilgilenmemişti. Koşturan insanlardan doktor olduğunu tahmin ettiğim boynunda stetoskop taşıyan genç insanlara seslenmeye başladım. İlk birkaçı hem telaştan hem de tahminimce İngilizce anlamadığından sadece yüzüme bakıp koşuşturmalarına devam ettiler. Ağrım artmaya başlayınca Türkçe seslenmeye başladım, o da para etmedi. Tam yanlış karar verdiğimi, özel hastaneye götürülmeyi tercih etmem gerektiğini düşünmeye başladığımda, orta yaşlarda İngilizce bilmeyen bir doktor, yanında biraz kilolu ve kısa boylu Amerikan aksanlı çok güzel İngilizce konuşan genç bir kızla birlikte yanıma geldi. Kazayı ve şikayetlerimi sordular, kısaca anlattım sedyenin minderinin altına sıkıştırılmış röntgen filmlerini işaret ettim,

doktor çok memnun oldu filmleri gördüğüne. Bu arada pembe üniformalı güleç yüzlü bir bayan yine güzel İngilizce konuşan genç kız aracılığı ile hastane prosedürleri gereği yalnız olduğum için güvenlik sebebi ile eşyalarımı alacaklarını ve hastanenin deposunda saklayacaklarını söyledi. Pasaportumu ve paramı almak istedim ancak onları da aldılar ve güvenli bir yerde saklayacaklarını endişe etmememi söylediler. Daha sonra İspanyolca hazırlanmış bir tutanak getirip imzalamamı istediler. Teslim ettiğim eşyaların ve nakit paranın dökümü yapılmıştı tutanakta. Yanımdaki dolar ve pesonun nakit miktarını tam olarak bilmiyordum ancak tutanakta yazılan tutar yaklaşık olarak tahmin ettiğim miktar olduğu için tutanağı imzaladım. Doktor koridorda koşuşturan hemşirelerden birini çevirip bir şeyler söyledi, hemşire doktorun söylediklerini bolca onaylayarak gitti. Tercümanlık yapan kıza özel bir hastaneye gitmemi önerip önermediğini sordurdum doktora. Sanırım bu sorum doktoru kızdırdı, yüksek sesle bir sürü şey söyledi ve gitti. Çevirisi çok kısaydı ‘Gerek yok. Burası zaten iyi bir hastane’. Doktorun her söylediğine evet diyen hemşire elinde yıkanmaktan rengi ağarmış bir zamanlar beyaz olduğu belli olan ama temiz kokan, ameliyat önlüğüne benzeyen bir kıyafet ile geri döndü. Üzerimde üç parça kıyafetim vardı; sol ayağımdaki çorap, külotum ve terden sıırıslam olmuş tişörtüm. Bacağımın ağrımaya başladığını işaret ederek anlatmaya çalışırken, hemşire tişörtümü çıkarmama yardımcı olup arkadan bağlanan gömleği giydirdi. Acaba ameliyata mı alacaklar beni? Bu kadar acil ve önemli bir hasar mı var bacağымda yoksa diye kuruntu yapmaya başladığımda etrafımdaki bazı hastaların da aynı gömlekten giydiğini fark ettim. Kısa adı Lopez olan bu hemşire yine kısa bir süre kaybolup elinde serum şişesi ve hortumlarla geri geldi. Sağ elimin üzerinden damar yolu açıp serumu bağladı ve enjektörle ağrımı dindirecek bir şeyler verdi. Bir kelime daha İspanyolca öğrenmişim: ‘Para dolor’ ağrı kesici demekmiş! Kızgın doktorun, doktor Sanchez’in geri gelmesi uzun sürdü. Bacağымdaki yarım alçıyı söktürdü ve inceledikten sonra yine anlamadığım bir şeyler söyleyip gitti, tercüme yapan kız şifa dileyip çoktan gitmişti. Yine yalnızdım. Röntgen çeken adamdan vazgeçmişim, hiç olmasa ambulans şoförü yanımda olsaydı.

Daha sonradan doktor Sanchez’in asistanı olduğunu anladığım genç intern doktor Edgar ile tanıştım. Diğer internlere göre biraz daha güler yüzlü ve halinden memnun bir görünüşü vardı Edgar’ın. Benim İspanyolcam kadar İngilizcesi vardı ama iletişim kurmaya istekliydi. Biraz işaretle biraz konuşarak sağ ayağımın baş parmağı ve onun hemen yanındaki uzun parmağımın olması gereken yerlerinde olmadığını, birazdan doktor Sanchez’in parmaklarımı yerine oturtacağını ve canımın yanacağını anlattı. Metal iğne kısmı kısa olan bir enjektörle parmaklarımın eklem yerlerine bir kaç iğne yapıp bir süre bekledikten sonra hayatımdaki en büyük acıyı hissettim; parmaklarım yerine oturtulmuştu. O büyük acıdan hemen sonraki bir kaç dakika ilginç bir şekilde sakin, huzurlu ve hissiz geçti. O kısacık anda sanki Meksika’da ve bu hastanede değildim de, Antalya Kaş’da Defne Pansiyon’un üst kattaki odalarından birinin balkonundan gün batımında Meis adasını izliyordum. Parmaklarım takıldıktan sonra kulağında kulaklıklar müzik dinleyen genç erkek hastabakıcı beni röntgen odasına

götürdü. Röntgen odasında, herkesin telaş içerisinde olduğu bu hastanede değil de sanki dünyanın daha sakin başka bir yerinde çalışıyormuş gibi görünen bol makyajlı ve renkli kıyafetler giymiş dört beş bayan gülücüklerle beni karşıladı. Ne konuştuklarını yine anlayamıyordum ama kendi aralarında eğlendiklerini ve Türk erkeklerine ilgili olduklarını hissedebildim. O anda olabileceğim en sempatik halimle bir kaç şirinlik yaparak karşılık vermeye çalıştım ama ne kadar başarılı olabildim bilemiyorum. Bacak ve ayağımın bir kaç filmi daha çekildi. Çok renkli uzun takma tırnakları olan, aşına olmadığım keskin bir parfüm kullanan ve diğerlerine göre daha olgun görünen bayan yanağımdan öptükten sonra, diğer bayanların çılglık şeklindeki gülüşmeleri ile röntgen odasından acil servis koridorundaki 7 numaralı köşeye götürüldüm. Ayak ve bacağımla şişmişti ve sanki şişmeye devam ediyordu; hatta bir ara şişmekten patlayacakmış gibi hissetmeye başladım. Bol pamuklu kocaman bir sargı yaptılar. Sedyemin üzerindeki minder kampta kullandığım mattan daha ince ve rahatsızdı. İki gün, 24 saat boyunca yoğun temposundan hiç bir şey kaybetmeyen acil servisin bu güzel köşesinde yaşadım. Uyumak için karanlık, sessiz ve hareketsiz bir ortamın ne kadar önemli olduğunu, rahatlıkla ve ağrısız acısız bir şekilde hareket edebilmenin sağa sola dönebilmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu, hangi yiyecek ve içeceğin böbrek ve barsakları ne kadar çalıştıracaklarını düşünmeden bir şeyler yiyip içebilmenin ne büyük bir özgürlük olduğunu ve buna benzer aslında daha önce çok basit görüp farkında bile olmadığım pek çok şeyin değerini anladım.

Durumumu ve başıma gelenleri artık kabullenmiş olsam da kafam hala karıştı. Bir sürü soru ve endişe vardı kafamda. Bundan sonra neler olacaktı? Bu durumdan ez az hasarla ve çabuk kurtulabilmek için neler yapmam gerekiyordu? Bunları düşünmem, yapacaklarımı planlamam ve uygulamaya başlamam gerekiyordu. Cuma öğle saatlerine doğru, bir aylık aradan sonra 5 km koşmuş gibi yorgun hissetmeye başladım vücudumu. Huzurlu ve rahat evinde bile uykusuz geçen bir geceden sonra bambaşka bir ruh haline bürünen ben, 7 numaralı köşemde tüm bunları yaşarken kendimi son derece yorgun, bezgin ve daha da önemlisi yalnız hissediyordum.

Türkiye'deki aileme yada arkadaşlarıma haber vermeye çalışmanın bir anlamı olmayacağını düşündüm. 'Tam teşekküllü' olarak tanımlanan bir hastanedeydim ve durumumu tam olarak anlatacak birini bulup içimi rahatlatamamış olsam da gözlem altındaydım ve tedavim için bir şeyler yapılıyordu. Amerika'da Los Angeles'da Bintuğ'a, Texas'ta Evren'e yada Madison'daki ablama haber verebilirdim ama onların da yapabileceği, durumumu iyileştirebilecek bir şeyler yapmaları pek mümkün görünmüyordu. Yapabilecekleri bir şeyler olmadığını düşündüğüm için arayıp yanıma gelmelerini istemek de bencillik olacaktı, gerek yoktu. Kafam bu ve benzer düşüncelerle dolu yarı uyuklar yarı uyanık durumda, sıcaktan ter içinde kalmış sırtımı düşünüp ılık bir duş almanın hayalini kurarken biri koluma dokunarak uyandırdı beni. Sivil giyimli sadece başında polis sapkası olan bir adam yanımda durmuş kısık sesle bir şeyler söylüyordu. İspanyolca bilmediğimi, İngilizce konuşup

konuşamadığını sordum İspanyolca olarak. Gülümseyerek İngilizce olarak cevap verdi, adı Fernando'ymuş, İngilizce konuşabiliyordu ama sanki beni uykudan uyandırdığı için mahçup bir hali vardı ve çok kısık bir sesle konuşuyordu. Yanında, elinde kalem ve bulunduğumuz günden alakasız boş bir sayfası açılmış bir ajanda ile yazmaya hazır bekleyen yine sivil kıyafetli bir adam ve onun da yanında resmi kıyafetli iki polis memuru daha vardı. Resmi kıyafetli polis memurlarından birinin elinde de kağıt maşası ile yıpranmış ahşap bir dosya altlığına tutturulmuş boş bir form vardı. İngilizce bilen adam benimle ve kaza ile ilgili birkaç soru soracaklarını bunları cevaplamamı istediklerini söyledi. Ad, soyad, yaş, kendi ülkemde yaşadığım adres ve Meksika'daki adresim gibi sorular sordular. Seyahate çıkmadan önce evimi boşaltıp eşyalarımı anne ve babamın evlerine taşımıştım. Aslında İstanbul'da gerçek bir adresim yoktu ama Amerika ve Meksika'daki işlemlerde gerekli olduğunda hep eski evimin adresini kullanmıştım. Burada da Türkiye'deki adresimi eski ev adresim olarak verdim ancak Meksika'da verebileceğim uydurma da olsa hiç bir adresim yoktu. Ben soruları cevapladıkça İngilizce bilen sivil kıyafetli memur söylediklerimi elinde form olan resmi kıyafetli göbekli polise söylüyor o da bunları elindeki forma yazıyordu. Diğer sivil kıyafetli memur da boş ajanda sayfasına aynı bilgileri yazıyordu. Meksika'da herhangi bir adresimin olmadığını anlamaları kolay olmadı. Oturduğum bir adres olmasa bile ailemden birisinin, bir arkadaşımın yada gerektiğinde bana ulaşabilecekleri her hangi bir adres istediler, o da yoktu. Bu sorulardan sonra formlarındaki boşlukları dolduran resmi kıyafetli iki polis ayrıldı. Sivil giyimli iki polis sormaya devam ettiler; motosikletimin plakası, kazayı nerede, ne zaman, ne şekilde yaptığım, sigortamın olup olmadığı, bana refakat etmek için haber verebilecekleri bir tanıdığım olup olmadığı... Ben anlattıkça İngilizce bilen adam diğerine İspanyolca olarak bir şeyler söylüyor, o da hızlı hızlı notlar alıyordu. Adamın aldığı İspanyolca notlara bakarken bir anda, söylediklerimi, kazanın oluş şeklini ve diğer ayrıntıları doğru tercüme edip etmediğini düşündüm. Orada o anda yeminli bir tercüman bulamayacağım için yapılabilecek çok da bir şey olmadığını düşünüp devam ettim anlatmaya. Kaza yerinin ve oluş şeklinin bir de krokisini çizdim ajandalarının boş bir sayfasına. Soruları bittiğinde not alan adam ajandasını kapatıp cebinden kırmızı kapaklı küçük bir kap çıkardı. Naylon ambalajını çıkarıp bana doğru uzattı. Alkol ve uyuşturucu testi için idrar örneği istiyorlardı. Her ikisini de kullanmadığımı söyledim ancak yine de örnek alacaklarını söylediler. Kazadan sonra hiç tuvaletimi yapmadığım için bir miktar verebilecektim ama kap o kadar küçüktü ki taşırmandan kendimi nasıl durdurabileceğimi düşündüm bir an ve daha büyük bir kap istedim. Onlar sadece verdikleri kabın yarısını dolduracak kadar örnek istediklerini, ben ise çişimi yapmaya başlarsam bitene kadar kendimi durduramayacağımı anlatmaya çalıştım. Basit ama önemli konuşmamıza koridorda koşturan hastabakıcılardan bir bayanı da dahil ettim ama yine de istediğim sonucu alamadım. Bir taraftan bu işi orada, insanların arasında nasıl yapabileceğimi, kendimi durduramazsam sedyemin minderinin ve terden ıslanmış çarşafımın bir de idrarımla nasıl ıslanacağını düşünüyorum, diğer taraftan en son ne zaman alkol aldığımı hatırlamaya çalışıyordum. Acaba gerçekten verdiğim örnek mi analiz edilecekti

yoksa Meksika polisi herhangi başka birinin idrari ile benimkini karıştırıp gerçek olmayan bir sonuç çıkarıp beni bir oyuna getirebilir miydi filmlerdeki gibi? Bunları düşünürken fazla renk vermiş olmalıyım ki rahatsız halimi gören memur ısrarla tekrar sordu uyuşturucu yada alkol alıp almadığımı. Hayır kullanmamıştım, en son kazadan 2-3 gün önce Mazatlan'da iki bira içmişim o kadar. Çok zor oldu ama zamanında durabildim ve istedikleri örneği verdim. Diğer memur elimden aldığı kabı nasıl tutacağını bilemeyerek kapağını kapatmaya çalışırken, Fernando tekrar sağlık ve kaza sigortamın olup olmadığını, sigortam yoksa başımın belada olabileceğini hatta tutuklanabileceğimi söyledi. Başımdan kaynar sular döküldü, kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atmaya başladı, davul sesi gibi kulaklarımla duyuyordum kalbimin hızlı atışını. Zaman durmuştu sanki. Seyahat için araştırma yaparken okuduğum, daha önce bir kaç motosikletli gezginin Meksika ve Kolombiya'da yaşadıkları olayları hatırladım hemen. Hapse girmek ve suçsuz olduğunu ispat etmek için yılların geçmesi, mahkemeler, uluslararası ilişkiler, avukatlar... aman Allahım! Neler geldi benim başıma böyle? Şimdi ne yapacaktım! Sakinleşmeye ve olumlu düşünmeye çalışmalıyım, panik yapmanın hiç bir faydası yoktu ancak bir türlü sakinleştiremiyordum kendimi. Fernando tekrar Meksika'da ailemin, akrabamın yada arkadaşımın olup olmadığını sordu. Cevabım kısa ve açtıktı: kimsem yoktu yalnızdım. Bundan sonra ne yapacağımı hastaneden çıkınca nereye gideceğimi sordu. Kafamda bunları oluşturmaya başlamıştım daha önceden, önce bacağımın iyileşmesini bekleyecek, sonra motosikletimi tamir ettirip tekrar yola çıkıp seyahatime devam edecektim. Belki bir kaç ay kaybedecektim ama acelem yoktu, bekleyebilirdim. Fernando'ya bunları anlattım, sadece Meksika'da kalmayacağımı Orta ve Güney Amerika'da pek çok ülkeyi ziyaret etmek için seyahate çıktığımı, zaman sorunumun olmadığını söyledim. Tüm sağlık masraflarımı, kaza ile ilgili ceza ve harcamaları, karşı tarafa verdiğim zararı ödeyebilecek kadar paramın olup olmadığını sordu. Bir yıldan fazla sürmesini planladığım bir seyahate çıkmıştım ve param vardı, ama tüm paramı burada bu işlemlere harcamamalıyım seyahatime devam edebilmek için. Tüm bunların ne kadar tutabileceğini sordum, dudak büküp bilmediğini söyledi. Tekrar paramın olup olmadığını sordu. Tahmini bir miktar söylemesini istedim, hiç bir fikri olmadığını ayrıca motosikletimi incelediğini tamir edilecek durumda olmadığını, seyahate devam etmeyi düşünmek yerine iyi bir avukat bulmayı düşünmemi önerdi. Sakinleşme çabalarım hiç bir işe yaramıyordu, kalbim daha hızlı atmaya devam ediyordu ve terden sıırılsıklam olmuşum.

Yardıma ihtiyacım vardı, birilerini bulmalıyım, tüm bunların üstesinden tek başıma gelemedim. Dilini, kanun ve kurallarını, işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğim bir ülkede tüm bunları tek başıma halledemedim. Meksika'daki Türk Konsolosluğu'nu aramalıyım. Hem konsolosluklar bu işler için değil miydi? Onlar yardımcı olur beni buradan bu olayların içinden çıkarırlar diye düşünmeye başladım. Ama nasıl arayacaktım? Konsolosluk bilgileri bilgisayarımdaydı ve o da telefonum ve diğer bir kaç eşyama birlikte hastane görevlileri tarafından alınmıştı. Fernando'ya

konsoloslugu aramak istedigimi onlardan yardım isteyecegimi soyledim. Nereden nasıl arayacaksın ne telefonun var ne paran nasıl yapacaksın bunu der gibi bir bakışla konsolosluk telefonunu bilip bilmediğimi sordu. Başka işleri sebebi ile buralarda olacağını iki saat içerisinde yada cumartesi günü tekrar geleceğini söyleyip yanımdan ayrıldılar. Anlattıklarımın bir rapor hazırlayacaklarmış ve imzalamamı isteyeceklermiş, İngilizce olursa okuyup imzalayabileceğimi İspanyolca olursa anlayamayacağım için imzalamayacağımı soyledim.

Ayak ucumdan yarım metre kadar uzakta ayakları duran, yüzü bana dönük şekilde 9 numaralı sedyede yatan Carlos bu adamların kim olduğunu ve ne istediklerini sordu. Polis olduklarını, kaza ile ilgili raporu hazırlamak için sorular sorduklarını anlattım. Carlos Hawai'de bir restoranda bir kaç yıl aşçı ve garson olarak çalışmış, İngilizce biliyor. Bacaklarında ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir sorun var ve acil olarak ameliyat olması gerekiyormuş.

Saatlerce hiç bir şey yapmadan öylece yatınca çabuk sıkılıyor insan ve olumsuz düşüncelere dalıyor ister istemez. Kendimi oyalayacak, zihnimi meşgul edecek bir şeylere ihtiyacım vardı yoksa burada delirecektim. Carlos haftanın günlerini ve bir kaç şeyi daha öğretmeye çalıştı bana ama görsel hafızalı olduğum için yazmadan ezberleyemiyordum ve bu da beni daha çok sinirlendiriyordu. Bacağımı kontrole geldiğinde doktor Edgar'dan yardım istedim, küçük bir kağıda haftanın günlerini ve ayları yazıp getirdi. Bir sonraki gelişinde İngilizce bir dergi yada herhangi bir şey bulup bulamayacağını sordum, sadece tıp kitapları bulabileceğini onlardan da çok keyif alamayacağımı söyledi.

Cuma öğleden sonra bir kaç İspanyolca kelime ile aklımı oyalarken, röntgen odasındaki neşeli bayanlar ziyaretime geldiler. Görünümleri ve neşeli tavırları ile acil servisteki tüm hasta arkadaşlarımın dikkatlerini çekmişlerdi. Carlos kızları beğenmiş meraklı meraklı nerden tanıdığımı sormuştu yine.

Koridorun karşı sırasında 8 numaralı sedyede iç organlarında rahatsızlık olduğunu anladığım bir adam vardı. Kızı olduğunu tahmin ettiğim genç bir de refakatçısı vardı yanında. Onun yanında 10 numaralı sedyede ise esmer, zayıf orta yaşlarda bir adam yatıyordu. Yüzünde küçük küçük kanamış yerler vardı. Trafik kazası olduğunu tahmin etmiştim. Gelen doktorlar göğüs filmlerine bakıp göğsünü muayene ediyorlardı. Kazada göğsünden darbe almış kırılan ön camın küçük parçaları da yüzünü yaralamıştı herhalde. Doktorlar ve hemşireler geldiğinde sürekli söyleniyor huysuz bir hasta oluyor onlar gidince usul usul yatıyordu. Akşam üstüne doğru üzerinde hastalara giydirdikleri önlüklerden olan, ayak ve el tırnakları siyah boyalı, elinde serum şişesi ve burnunda tüplerle oldukça genç ve esmer bir kız geldi bu adamın yanına. Adam birden canlandı, neşelendi, yüzü gülmeye başladı. Tam bu genç bayanın adamın kızı olabileceğini düşünürken kız burnundaki hortumları eliyle kenara çekip sedyede yatmakta olan adamın üzerine eğilip öpmeye başladı. Sanırım

bu sıcak ve uzun öpücüğün etkisi ile adam daha da hareketlendi ve neredeyse kahkahalar atmaya başladı. Kız gittikten sonra biraz daha akşama doğru adamın yanına bu sefer biraz daha kendi yaşına yakın soluk yüzlü zayıf bir kadın geldi. Adamın eşi olduğunu tahmin ettiğim bu kadın adamı hiç neşelendiremedi. Bütün gece sabaha kadar sedyenin yanına çektiği küçük bir taburenin üstünde oturdu, ara ara kısık sesle bir şeyler anlattı, adam hep dinledi hiç konuşmadı. Sabahın erken saatlerinde kısa uykularımdan birinden uyandıgımda kadın gitmişti. Kafamda bu duruma uygun bir senaryo yazmıştım hemen; adam evliydi soluk yüzlü kadın eşi, ateşli öpüşen genç kız da birlikte kaza yaptığı sevgilisi! Benimse röntgen odasında çalışan gürültülü konuşan kızlar ve polislerden başka ziyaretçim yoktu.

Sabah saat 08:00 civarında sabah kahvaltısı, 12:00-13:00 arasında öğle yemeği, 18:00'den sonra da akşam yemeği geliyordu. Daha önce yaşadığım bir kaç küçük deneyime istinaden hastane yemeklerini oldum olası sevmem. Yemekler temiz değilmiş, hastanede yatan insanların hastalıklarını bana da bulaştıracaklarmış gibi gelir hep. Daha doğrusu buraya kadar hep böyleydi ama burada değişti bu düşüncelerim. İlk 24 saatin sonunda daha fazla direnmeyip gelen yemekleri yemeye başladım. Sadece barsaklarımı fazla çalıştırıp tuvalete gitmeme sebep olabileceğini düşündüğüm yemekleri yemedim yada çok az yemeye çalıştım. Sedyeden kalkacak durumda olmadığım için hastabakıcılardan istediğim, ağzı kesilmiş boş plastik serum şişeleri ile çok hoş olmasa da ihtiyacımı giderebildim ve lazımlık kullanmak zorunda kalmadan 5 gün tuvalete gitmeden idare edebildim. Ancak 5 günün sonunda bir kaç saat daha hastanede kalsaydım ne yapardım bilemiyorum.

Cumartesi öğle saatlerinde göçmen bürosundan geldiğini söyleyen sivil giyimli bir memur geldi ziyaretime. Fernando'dan daha iyi İngilizce konuşuyordu, daha kolay ve hızlı anlaşabildik. Adımla hitap ederek konuştu, başıma nelerin geldiğini ve kim olduğumu biliyordu. Herhangi bir ihtiyacım yada sıkıntımın olup olmadığını sordu. Doktorlarla konuştuğunu sağlık durumumun kötü olmadığını en fazla bir hafta içerisinde taburcu edileceğimi öğrendiğini söyledi. Bir önceki gün ziyaretime gelen yerel polis memurlarının durumu abartarak anlatmış olabileceğini, kazada herhangi bir can kaybı ve karşı tarafta yaralanma olmadığı için karşı tarafın maddi hasarını ve kendi hastane masraflarını ödemem durumunda hiç bir sorunla karşılaşmadan çıkabileceğimi, istediğim yere gidebileceğimi söyledi. Bana yardımcı olmaları için Türk Konsolosluğu'nu aramamı önerip önermediğini sordum. Param varsa ve gerekli ödemeleri yaparsam herhangi bir yardıma ihtiyacım olmayacağını, konsolosluğun devreye girmesi durumunda uluslararası işlemler ve prodesürler sebebi ile işlerin biraz daha uzayabileceğini anlattı. Ancak yine de istersem konsolosluğu aramam için yardımcı olabileceğini, pazartesi tekrar gelmeye çalışacağını söyleyip gitti. İçim biraz olsun rahatlamıştı. Bir yandan sağlığımı tekrar kazanmak için kendimle, diğer yandan bu işlemler için polislerle uğraşmak yorucu gelmişti, iki günde neredeyse tükenmişim.

Cumartesi akşam üzeri Fernando yine sivil kıyafetleriyle bu sefer yanında 10-13 yaşlarında erkek bir çocukla birlikte tekrar geldi. A4 boyutundan biraz daha uzun, daha önce hiç görmediğim boyutlarda farklı kağıtlara basılmış iki sayfa vardı elinde. Birincisinde Türk Konsoloslugu'nun adres ve telefon bilgileri diğesinde de Google Map'ten alınmış harita üzerinde konsolosluğun yeri. Hal hatır sorup biraz konuştuktan sonra motosikletimin fotoğraflarını çektiğini ve motosikleti olan bir arkadaşına gönderdiğini, aslında hasarın ilk başta görüldüğü kadar büyük olmadığını, onarımının mümkün olabileceğini, fotoğrafları Guadalajara'daki Kawasaki servisine gönderip yaklaşık maliyet istediklerini söyledi. Şaşırmışım. Kaza sanrasında hemen olay yerine gelen polisler, burada beni bulup yardımcı olmaya çalışan hatta haftasonu olmasına rağmen yanına çocuğunu da alıp konsolosluk bilgilerini ayağıma kadar getiren Fernando, göçmen bürosundan gelen diğeri memur... Etkin bir bilgi akışı ve paylaşım sistemleri vardı demek ki, yoksa benim gibi tek başına olan bir adamın varlığından nasıl haberleri olacak da gelip beni burada bulacaklardı. Hem de yardım severlerdi, Türkiye'de bir polis memuru hem de izinli gününde çocuğu ile birlikte hiç tanımadığı birine yardımcı olmak için çabalar mıydı böyle? Fernando gitmeden küçük bir kağıt parçasına yazılmış bir adres verdi elime, imzalamam gereken dökümanlar ve diğeri işlemler için hastaneden çıktıktan sonra bu adresteki polis ofisine gitmem gerekiyormuş.

Şartlar ne kadar zor ve kötü olursa olsun insan mecbur kalınca bulunduğu ortama alışıp bir şekilde konforlu bir alan yaratıyor kendisine. Normal şartlarda iki saat kalmaya dayanamayacağım acil servis koridorunda tam iki gün geçirmişim. Cumartesi akşam yemeğinden sonra acil servis hastaları arkadaşlarıma veda ettim ve 3 gün kalacağım 6 kişilik odamdaki 171 numaralı yatağa götürüldüm. Acil servisle karşılaştırıldığında neredeyse beş yıldızlı otel standardında olan odada cumartesi akşamı uzun ve dinlendirici bir uyku uyuyabildim. Demirleri sırtıma batmayan yumuşak süngerden hem de oldukça geniş bir yatağım, hemen sol yanımda dışarıya bakan, açık havayı görebildiğim ve sıcak da olsa taze hava alabildiğim bir pencere vardı az hareketli odamda. Sağ elimin üzerindeki damar yolu söküldü sol kolumun içine yenisi takıldı. Daha telaşsız ve güler yüzlü hastabakıcı ve hemşireler vardı burada. Hatta hemşirelerden biri Alaska Havayolları'na ait İngilizce bir dergi bile buldu bana. Temizlik yapmaya gelen bayan bile daha mutlu görünüyordu ve en önemlisi ter ve kan kokusu yoktu.

Pazar günü Aline adında, Kaliforniya'da uzun süre yaşamış güzel İngilizce konuşan bir intern doktorla biraz sohbet ettik. Telefonunu veremeyeceğini ama sadece bir e-mail gönderebilmem için üzerinde GSM modem kartı olan bilgisayarını kullanabileceğini söylediğinde dünyalar benim oldu. İstanbul'a arkadaşım Torkan'a kısacık bir e-posta gönderdim akşam üzeri:

From: Savas BALABAN <savas.balaban@yolbizibekler.com>

Organization: YBB

Date: Sun, 07 Jun 2009 16:39:11 -0600

To: Torkan Ergul <Torkan.Ergul__@_____.com>

Subject: RE: Skype

Torkancim küçük bir kaza gecirdim. Tepic diye bir yerde güzel bir hastanedeyim. gerçekten iyiyim. sağ ayağında küçük bir kırık var iki parmagim cikmisti oturtular. kırık için gozlem altında tutuyorlar. Sendenb başka kimse bilmiyor. aramisda kalsin lutfen. herşey yolunda. Tahmin ediyorum 1 hafta 10 güne cikarim. o zaman detayli bilgi verecegim sana.

İçim biraz rahatlamıştı en azından artık biri biliyordu burada olduğumu. Mailimde verdiğim bilgi sadece bu kadardı. Ne bir hastane adı ne telefon numarası vermiştim. Bu sebeple Pazartesi öğle saatlerinde İngilizce bilen intern doktorlardan biri 'İstanbul'dan kardeşin arıyor telefonda bekliyor' diyerek yanıma geldiğinde çok şaşırılmışım. Sadece bu bilgi ile beni arayıp bulduğunu düşünerek doğru kişiye haber verdiğimi düşünüp mutlu olmuştum aynı zamanda. Kalkıp telefona gidecek durumda olmadığımı ve selamımı söylemesini rica ettim doktordan.

Neşeli kızlar yeni odamda da beni bulup ziyaretime gelmişlerdi. Nasıl anlaştık bilmiyorum ama hastaneden çıkıp iyileştikten sonra hep birlikte bir şeyler içmek için sözleştik; biraları ben ısmarlayacaktım. Pazartesi geleceğini söyleyen göçmen büro memurunu bekledim ancak gelmedi. Onun yerine çok ilginç iki ziyaretçim oldu. Biri tamamen sivil giyimli, diğeri dik ve kısa yakalı gömleği ve boynuna astığı atkıdan din adamı olduğu anlaşılan orta yaşlarda iki rahip! Kapıya yakın yataktaki hastalarla konuşmaya başladılar önce, dualar okuyup haç çıkardılar. Bana sıra geldiğinde odadaki arkadaşlarım rahiplere bir şeyler söylediler gülererek. Odadakilerle bir şekilde iletişim kurup Asya ile Avrupa kıtalarının birleştiği yerde, Arap ve Yunanların değil çoğunlukla Türklerin yaşadığı Türkiye diye bir ülke olduğunu ve benim Türkçe konuşulan, nüfusunun %95'inin müslüman olduğu bu ülkeden geldiğimi, motosikletle Latin Amerika turuna çıktığımı, motosiklet kazası yaptığımı, Meksika'da yalnız olduğumu anlatabilmişim. Boynunda atkı olan güler yüzlü rahip kendisine söylenenlere aldırmandan benimle konuşup iletişim kurmaya çabaladı sınırlı İngilizcesiyle. Ertesi gün daha iyi İngilizce bilen bir bayanla özel olarak sadece benim ziyaretime geldi. Yalnız olduğumu anlayınca yardımcı olmak istediklerini söylediler, teşekkür edip her şeyin yolunda olduğunu yardıma ihtiyacım olmadığını anlattım, daha sonra tekrar ziyaretime geleceklerini dışarıdan herhangi bir isteğim olursa getirebileceklerini söyleyip gittiler.

Polis olduklarını söyleyen ama benim bir şekilde içimde bir güvensizlik, rahatsızlık

hissettiğim sivil kıyafetli yardımsever(!) insanlar bir daha gelmediler. Doktor Sanchez sağlık durumumun iyiye gittiğini, bacağımdaki kırık için alıcı yapmayacaklarını şişin inmeye başladığını, hissiz bölgenin yeniden hissetmesi için uzunca bir zamana ihtiyacım olacağını, Salı gün taburcu olabileceğimi ancak 8 hafta boyunca kesinlikle yurümemem gerektiğini söyledi.

5 gün hastanede geçirdikten sonra buraya da alışmıştım. Her şey güzeldi aslında; intern doktorlar ve hemşirelerle iyi anlaşıyorduk, nerede ve ne yiyeceğimi düşünmüyordum yemeğim önüme geliyordu, sağlığımdan başka düşünmem gereken hiç bir şey yoktu. Taburcu olduktan sonra hemen kalacak bir yer bulmam gerekecekti, yanımda olan bir kaç parça eşyayı nasıl taşıyacaktım, kalacağım yerdeki ihtiyaçlarımı nasıl karşılayacaktım... tek başıma nasıl halledecektim tüm bunları? İlk önce kendi başıma yürüyebilmek için bir çift koltuk değneği alıp onlarla yürümeyi öğrenmem gerekiyordu.

Salı günü öğleden sonra hastaneden çıkış işlemleri başladı. Pembe üniformalı bayanlardan biri yanında İngilizce bilen başka bir bayanla birlikte elindeki formu doldurmak için yanıma geldi. Yine yeni baştan başladık; ad, soyad, adres, Meksika'da tanıdığım birinin adresi... Elindeki formda bana sorduklarından çok daha fazla soru vardı. Meksika vatandaşı olmadığım için bazı bilgilere ihtiyaç olmadığını düşündüm ancak son soru hoşuma gitmemişti; yıllık kazancımı sormuşlardı. Çalışmadığımı dolayısı ile herhangi bir kazancımın olmadığını söyledim ama anket için bu bilginin gerekli olduğunu, çalışırken yaklaşık olarak ne kadar kazandığımı sordular, düşük olduğunu düşündüğüm bir miktar kafadan attım. Akşam üstü, hastaneye geldiğim ilk gün eşyalarımı alan bayan yanında biri pembe gömleklili orta yaşlarda diğeri sivil giyimli genç ve alımlı iki bayanla birlikte yanıma geldi. Hastane masraflarının dökümünü gösterip ödemeyi yapmamı istediler. Sadece sivil giyimli güzel olan bayan, Iris İngilizce konuşuyor diğeri İspanyolca konuşuyorlardı. Iris yanındaki üniformalı bayanı gösterip onun kızı olduğunu istersem bana yardımcı olabileceğini söyledi. Yardıma ihtiyacım vardı tabii ki olmaz mı! Hepsi birlikte yanımdan ayrıldılar ve sadece Iris elinde bel bağı kaza sırasında kopmuş bel çantam, diğeri çantamın içinden çıkarılmış pantolonum ve bir tişörtüm ile birlikte döndü. Diğeri eşyalarımı sorup teslim tutanağını da istedim. Iris tekrar gittiğinde çantamı açıp kredi kartlarıma ve nakit parama baktım, bir miktar nakit para eksikti! Cüzdanımın içindeki nakit para ile hastane masraflarını ödedikten sonra sadece 15 dolar kalacak geriye. Tutanak geldiğinde peso ve Amerikan doları olarak yaklaşık 130 doların eksik olduğunu hesapladım. Eşyalarımı tam ve eksiksiz olarak geri aldığıma dair belgeyi imzalamamı istiyorlardı. Iris'e bir miktar paranın eksik olduğunu söylediğimde, hastanede kaldığım süre içerisinde kullanılan bazı ilaçların cüzdanımdaki paradan alındığını bu sebeple eksik olabileceğini söyledi. Elimde kalem, önümde imzalamamı istedikleri form ve aklımda eksik olan para bir an durdum. Çok büyük bir miktar değildi, eksik miktar için mücadele edecek durumda da değildim. Bir an önce temiz bir otele gitmek, tuvalete girmek ve duş almak

istiyordum. Burada daha fazla oyalanıp Fernando ile tekrar karşılaşmak da istemiyordum. 130 doları gözden çıkarıp her şeyimi tam ve eksiksiz aldığıma dair formu imzaladım. Hastane ödemelerini yapması için cüzdanımdaki parayı Iris'e verip benim adıma bozdurup hastaneye ödemesini rica ettim. Paramı Iris de çalmış olabilirdi, eğer bunu o yaptıysa ödemeler için verdiğim parayı da alıp ortadan kaybolabilirdi. Ama burada çalışan üniformalı kadının kızıydı ve böyle bir şey yapamazdı, yaparsa kolaylıkla bulabilirdim onu. Aman Allahım! Iris yaşlı kadının kendi annesi olduğunu söylemişti; kadın bir sürü İspanyolca şey söylemişti ama söylediklerini anlamamıştım. Üniformalı kadının, Iris'in kızı olduğunu söylediğini kendim duymamıştım. O zaman bu doğru olmayabilirdi. Bir taraftan şiş ve sargılı bacağıma pantolonun paçasını sokmaya çalışırken bir taraftan da bu ihtimalleri düşünüyordum neşeli kızlar geldiğinde. Hastaneden ayrılmak üzere olduğumu öğrenip veda etmeye gelmişlerdi. Neşeli kızlarla sohbet ederken kapıda bir an Iris'i gördüm. Iris yanımda bu bayanları görünce bir anda hızlıca yönünü değiştirdi, içeri girmeyip koridorda yürümeye devam etti. Kızlar çıktıktan hemen sonra odaya girip ödemeyi yaptığını gösterir makbuzları verdi bana. Parayı alıp gitmemişti Iris. Bu arada giyinmişim; pantolonum tişörtüm ve sol ayağımda çorabım vardı. Terlik yada ayakkabı yoktu yanımda, motosiklet botunu da ağır olacağı için giymemişim. Oda arkadaşlarıma bana öğrettikleri bir kaç kelime İspanyolca ile veda ettikten sonra, yardıma gelen polis memuru çantamı, Iris de içinde pasaport ve diğer önemli eşyalarımın olduğu bel çantamı aldı ve ben ilk defa 5 gün sonra ayağa kalktım. 5 gün aradan sonra ve ağırlaşmış bir bacakla ayağa kalkmak ve sekerek yürümeye çalışmak hiç kolay olmadı. Birileri benim koluma girdi, ben birilerinin omuzuna tutundum ve hastanenin kapısı önündeki Iris'in arabasına kadar zorlukla gidebildim. Iris şehir merkezinde temiz ve ekonomik bir yer bildiğini, kalacak yer bulma konusunda bana yardımcı olacağını söylemişti. Arabaya bindiğimde Iris'e acil olarak koltuk değneği ve terliğe ihtiyacım olduğunu, hastaneye yakın bir yerlerde bunları alabileceğim bir yer varsa öncelikle oraya gitmek istediğimi söyledim ancak bildiği bir yer yoktu.

Iris hoş bir kızdı. Esmer, uzun boylu, pek çok Meksika'lı bayan gibi göğüs dekoltesini seven, gözünde suratına yakışan çerçeveleri olan numaralı gözlükleri ve ayağında yüksek topuklu ayakkabılarıyla oldukça çekiciydi. Arabasında Bob Marley'i dinleyerek şehir merkezine doğru giderken biraz sohbet ettik, ben Latin Amerika turumdan, o çocuğundan ve mesleğinden bahsetti. Cep telefonundan 6 yaşındaki çocuğunun fotoğrafını gösterdi, psikologmuş, özel bir muayenehanesi varmış, eşinden ayrılmış çocuğu ile birlikte yaşıyormuş. Yine çok şanslı olduğumu düşünmeye başlamıştım. İşler yoluna girmeye başlamıştı, tek başıma kalmamıştım, yardımcı olacak birisi çıkmıyordu karşıma hem de hoş birisi!

Gittigimiz ilk iki otelde yer yoktu ancak üçüncüsünde yer bulabildik. Yolda bir ATM 'nin yanından geçerken para çekmek isteyip istemediğimi sordu Iris. Paraya ihtiyacım vardı ama o anda onu düşünecek durumda değildim. Sekerek yürümek tahmin ettiğimden daha zor ve yorucuydu, acilen temiz bir tuvalete ihtiyacım vardı.

Neden sormuştu bu soruyu? Boş odası olan otelin kapısının önünden lobideki koltuklara kadar neredeyse sürünerek gelebilmişim. Iris resepsiyondaki görevli ile İspanyolca bir sürü şey konuşmuştu yine. Benden sadece kayıt formunu doldurmamı istediler. Ödeme için kredi kartımı çıkardığımda Iris ödemeyi şimdi değil ertesi gün sabah yapabileceğimi söyledi. Şaşırmışım yine. Bir terslik vardı sanki. O kadar farklı ülkede biribinden çok farklı bir sürü yerde konaklamışım ve hepsinde ödemeyi peşin talep etmişlerdi, bu işin standardı böyleydi. Pardon hepsinde değil bir İran Bam'da Akbar's Guesthouse'taki Akbar amca peşin istememişti şimdiye kadar bir de İzmir Çeşme ile Antalya Kaş'da kaldığım yerler peşin istemezlerdi o da sık gittiğim ve artık beni tanıdıkları için. Meksika'nın Tepic şehrindeki hiç tanımadığım bilmediğim otel neden ödemeyi hemen istememişti, üstelik kredi kartımı da çıkarmışken? Bunları düşünüp İspanyolca hazırlanan formu doldururken Iris resepsiyondaki görevli ile yine bir şeyler konuşuyordu, sırtı bana yüzü resepsiyoniste dönüktü. Bir ara yüzünü tam bana çevirmek üzere bedenini döndürürken sağ eliyle pantolonunun sağ arka cebine bir şey koyduğunu fark ettim. Otopark ücretliydi herhalde, ödemeyi yapıp para üstünü yada makbuzunu cebine koydu diye düşündüm önce. Sonra benden konaklama ücretini istemediklerini hatırlayıp benim yerime ödeme yapmış olabileceğini, en sonunda da beni bu otele getirdiği için komisyon yada benzeri bir para almış olabileceğini düşündüm. Hoşuma gitmemişti bu ancak o anda sadece ve acil olarak odama çıkıp temiz olduğunu ümit ettiğim tuvalete girmek istiyordum. Bacağım ağrımaya başlamış, pantolonun paçası içinde daha da şişmişti. Iris ve kominin yardımıyla büyük bir zorlukla birinci kattaki odama çıktım. Kendimi yatağın üzerine attığımda tamamen tükenmiş durumdaydım. Komi odadan çıktı, Iris baş ucumdaki bardağa su doldurdu ve isteğim üzerine uzattığım ajandama kendi el yazısıyla e-mail adresini ve telefon numarasını yazdı. Yardımları için teşekkür etmek ve biraz sohbet için hafta içi uygun bir gününde bir akşam yemeğine davet etmek istediğimi söyledim. Yerimi biliyordu ve ben de yalnız başıma bir yere gidebilecek durumda değildim, uygun olduğunda gelmesi yeterliydi. Teşekkür edip gerek olmadığını söyledi ve kapıyı kapatıp gitti.

Otel tam Tepic'in şehir merkezindeydi, Hotel Sierra De Alica. Odam yola baktığı için biraz gürültülüydü ancak havluları da dahil olmak üzere oldukça temizdi. Sabah kahvaltısı oda ücretine dahildi, odada olmasa da bulunduğum kattaki lobide kablosuz internet yayını vardı ve en güzel tarafı öğle ve akşam yemekleri için restoranı vardı. İyileşene kadar bir iki ay kadar kalabileceğim uygun bir yer gibi görünüyordu, uzun süre kalacağım için özel bir fiyat da verirdiler belki.

Kalan son enerjimle yine büyük zorluklarla tuvalete girip duşumu aldım. Dünya varmış! Yemek siparişi vermek için odamdan resepsiyonu aramaya çalıştım ancak başarılı olamadım. Süt içmek ve yemek yemek istiyordum. Seke seke lobiye kadar gidebildim. Koltuklarda, elindeki kağıtlardan bilgisayarına bir şeyler yazan bir adam oturuyordu; satış raporu hazırlayan bir satış temsilcisi gibi görünüyordu. Selam verip

karşısındaki koltuklardan birine oturdum. Resepsiyona ya da restoranda nasıl haber verip yiyecek bir şeyler isteyebileceğimi düşünürken, eşyalarımı taşımaya yardımcı olan otel görevlisi genç merdivenlerden çıkıverdi. Karşımda oturan Meksika'lı adamın yardımıyla tavuklu acısız bir taco siparişi verebildim. Yemek geldiğinde nakit paramın olmadığını, yemek ücretini oda hesabıma eklemelerini istediğimi de yine, Antonio'nun iki üç kelime ile konuştuğu İngilizcesi sayesinde halledebildim. Antonio gerçekten de tekila üreten bir firmada satış temsilcisi olarak çalışıyormuş. Meksika'da 200'e yakın tekila markası olduğundan, kendi firmasından, turistik yerlerdeki tekila satışlarının, domuz gripi sebebi ile ülkeye gelen turistlerin azalmasından dolayı düştüğünden bahsetti. Hastanede Alaska Air'in dergisinde tekila ile ilgili bir yazı vardı, sıkıntıdan dergideki her bir kelimeyi en az iki defa okuduğum için tekila yapımında kullanılan 'blue agave' denen bitkiyi öğrenmişim. Bir çeşit kaktüse benzeyen bu bitki Meksika'da en çok Jalisco eyaletinde yetişiyormuş. Sohbet sırasında bundan bahsedip bir kaç soru sordum sadece konu olsun diye. Antonio kaçamak cevaplar verdi herhalde İngilizcesi yeterli olmadığı için konuşmaktan çekiniyor yada işi olduğu için istemiyor diye düşündüm. Sonra o birkaç laf attı, nereli olduğumu, Meksika'da ne işim olduğumu, bacağımlı falan sordu. Daha sonra Google Earth'den İstanbul'u bulup fotoğraflara baktı, Meksika'da kendi bildiği güzel turistik yerleri önerdi, internetten açıp fotoğraflarını gösterdi; zamanı vardı.

Bilgisayarım yanımdaki çantadaydı ancak şarjı motosiklet ile birlikte olan eşyaların arasındaydı. PDA cihazımın şajını da dikkatli kullanmalıydım, sık şarj etme şansım olmayabilirdi. E-postalarımı bakıp Torkan'a biraz daha detaylı bir mail gönderdim, meraklanmıştı. Yorgundum ama uyuyacak gibi değildim, Antonio gittikten sonra biraz daha yayılıp maillerler ve internetle biraz daha zaman geçirdim. Türkiye'de sabah olunca da Torkan'ı aradım biraz sohbet ettik. Kazadan ve sonrasında hastanede yaşadıklarımın, çalınan paradan ve Iris'den bahsettim. Laf lafı açarken kredi kartlarımın numaralarının alınmış olabileceğinden şüphelenmeye başladım, ne de olsa beş gün başkalarının elinde kalmıştı her şeyim. Torkan'ın da yardımıyla hesap hareketlerimi kontrol edip bir aksilik olmadığını öğrendim ancak yine de içim rahat etmedi ve kullanıma kapattırdım kredi kartlarımı. Nakit çekmek için kullandığım kartlarla da internet üzerinden alışveriş yapılabileceğini düşünerek onları da kapattırmak istedim. Ancak onları da kapattırırsam tamamen beş kuruşsuz kalacaktım. Gerçi kemerimin fermuarlı özel bölmesine sakladığım yaklaşık 500 dolarlık bir para daha vardı ama bu parayla kaç gün idare edebilirdim ki? Göz göre göre soyulmuş olmak, kredi kartlarımın kopyalanmış olması ihtimali ve benzer düşünceler yorgunluğumu unutturmuş, üzerimdeki stresin etkisi ile canlanmışım. Şişen ve ağrıyan bacağıma aldırmadan yine sekerek aşağıya resepsiyona indim ve taksi çağırılmalarını istedim. Saat gece 1:00'e geliyordu. Oteldeki gece görevlisinin koluna girip taksiye kadar gittim, nakit çekme kartımı gösterip 'cajero' ATM'ye gitmek istediğimi anlattım taksi şoförüne. Tepic'in boş sokaklarında gece sıcaklığında İspanyolca bilmediğimi söylememe rağmen benimle ısrarla İspanyolca konuşmaya

çalışan taksi şoförü ile ilerlerken durumumu düşündüm. İstedğim gibi hareket edemiyordum, koşmayı bırak tek başıma yürüyemiyordum bile. Sağ ayağım sargı bezleri ile sarılı, sol ayağımda sadece çorapla gecenin yarısında bu taksi şoförü elimdeki bel çantamı alıp beni arabadan dışarı atsa ne kimseye derdimi anlatabilirdim ne yolumu bulabilirdim. Kendi aracımın, motosikletimin üzerindeki durum farklıydı. Hiçbir yer ve yol bilmesem de istediğim gibi hareket edebiliyor deneye yanıla bulabiliyordum yolumu. Yolda tek başıma yürürken, daha doğrusu yürümeye çabalarken bile birisi gelip elimdeki çantayı alıp küçücük bir fiske atsa yerdeydim ve ne mücadele edebilir, ne kendimi savunabilir, ne tehlikeyi sezdiğimde kaçabilir ne de koşabilirdim...Taksi şoförü sürekli konuştuğu için ATM'ye geldiğimizi söylemiş olsa da bunu fark etmemiştim, dalmıştım, koluma dokunmasıyla irkilerek kendime geldim. Parasını almadan gitmezdi ama gecenin bu geç vaktinde hiç bilmediğim bir yerde bu durumda kalmak istemezdim, sıkı sıkı tembih ettim beni beklemesi bir yere gitmemesi için. Seke seke yürümeye çalışmaktan sağlam olan sol bacağımda yorulmuş, yorgunluktan ağrımaya başlamıştı. Ayağıma batan taşlar da canımı acıtıyordu. ATM'nin içine girip arkamdan kapının kapanıp kapanmadığını sıkı sıkı kontrol ettim. Taksi şoförü dışarıdan beni izliyordu. Çekebildiğim kadar nakit çekip taksiye yetecek kadar bir miktarı bir cebime, kalanı diğer cebime koydum. Taksi şoförü hala bana bakıyordu. Para çektiğimi gördü acaba bu adam şimdi paramı alıp beni yolun ortasında bırakabilir miydi? Tekrar otele döndüğümde kafam biraz daha rahatlamıştı. Otelin girişindeki lobideki koltuklara kendimi attığımda ter içindeydim ve bacağımdaki ağrı artmıştı. Pantolonumun paçası şişen bacağımla birlikte genişlemiş neredeyse dikişleri zorlanmaya başlamıştı. Hemen bankayı arayıp nakit çekim kartımı geçici olarak kapattırdım. Neler yaptığımı anlamaya çalışan otel görevlisi bir bardak su ile yanıma geldi, yavaş yavaş ve tane tane konuşarak bir şeyler sordu. Ne sorduklarını anlamaya çalışacak ne de cevap verecek durumdaydım, beni yukarıya, odama çıkarmasını istedim. Odama girip kapıyı kilitlediğimde biraz daha rahatlamış ve iyi hissettim kendimi. Doktor Sanchez'in önerdiği ilaçları bile alamamıştım henüz. Sağ ayağımla bacağımda kırık ve ezikten, sol ayağımla bacağımda ise batan taşlar ve tüm vücudumun yükünü taşımaktan ağrıyor ve acıyordu. Artık gerçekten tükenmiştim. Pantolonumu şişen bacağımda sebebi ile üzerimden çıkaramadan öylece yattım.

Ne gündü ama! Bazen iyi bazen kötü olduğumu düşündüğüm bir alışkanlığım var. Yatağa yatar yatamaz uykuya dalamıyorum çoğu zaman. Geçirdiğim günü, yaptıklarımı, yaşadıklarımı, yapamadıklarımı düşünüp kendi kendime kısa bir değerlendirmesini yapıyorum geçen günün. Düşünmeye başladım yine. Nasıl geçmişti günüm? Neler yaşamıştım?

Şansım yardım etmiş karşıma Iris çıkmıştı. Onun sayesinde bu otele kadar gelebilmiş yerleşebilmişim, yoksa nasıl yapacaktım tüm bunları tek başıma? Yürüyemiyordum bile. Hastanelerin yakınında genelde eczaneler, hasta ve refakatçılarının ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri şeyleri satan yerler olur. Iris

isteseydi, koltuk değneklerini bulamasak bile terlik satan bir yer kesinlikle bulabilirdi benim için. Ayağımda çorapla yürümeye çalıştığımı görmüştü. Güzel kızdı Iris. Acaba cüzdanımdan parayı o mu çalmıştı? O çalmış olsa bile çok önemli değildi, beni arabasıyla alıp buraya getirmesi bu otele yerleştirmesi karşılığında lafi bile edilmemesi gereken bir miktardı 130 dolar. Yok yok paranın miktarı önemli değildi belki ama çalınmış olması önemliydi, hoş ve doğru değildi. ATM'nin önünden geçerken neden sormuştu para çekip çekmeyeceğimi? Cebimde ne kadar para kaldığını daha doğrusu para kalmadığını nereden biliyordu ki? Paramı çalan kişi neden tamamını değil de sadece bir miktarını çalmıştı ve kalan miktar ancak hastane masraflarımı ödemeye yetecek kadardı? Tesadüf müydü tüm bunlar yoksa birisi tarafından mı planlanmıştı? Acaba Iris söylediğinde para çekmiş olsaydım daha sonra paramı ve eşyalarımı alıp kaçır mıydı otel ararken? Arabasındaki konuşmalarımız biraz garip değil miydi? Hiç alakası yokken çıkarıp çocuğunun fotoğrafını göstererek acaba güven mi oluşturmaya çalışmıştı? Ya otele giriş yaparken cebine koyduğu? Sahiden, otelde neden ödemeyi peşin istememişlerdi? Acaba benim adıma ödemeyi Iris mi yapmıştı bana misafirperverliğini gösterip yardımcı olmak için? Aptal olma Savaş! Hiç tanımadığın bilmediğin bir insan neden senin otel parayı ödesin ki durduk yerde! Durduk yerde mi? Belki daha sanrası için başka planları vardı. Paramın olduğunu tahmin etmiş ve güçsüz durumda olduğumu görmüştü. Parası olmayan bir adam nasıl bir yıldan fazla sürecek bir seyahate çıkabilir; bunu düşünmüştür herhalde! Ama hoş kadındı, eşinden de ayırdı. Belki yemek teklifimi hatırlar bir ara geçerken uğrardı beni görmek için. Otele gelse arkadaşımı ziyarete geldim dese birlikte kayıt yaptırdığımız için yukarı çıkmasına izin verirlerdi. Ben yokken gelirse anahtarı bile verirlerdi belki. Hele gerçekten düşündüğüm gibi ödemeyi de yaptı ise kesin verirlerdi... Bir anda tüm kanım beynime hücum etmişti sanki! Para çektikten sonra odama çıkarken resepsiyonu aramak için doğru numarayı almıştım, hemen aradım. Iris gelirse odama çıkmasına müsaade etmemelerini, yalnız olduğumu, Meksika'da hiç bir arkadaşımın olmadığını, tek başıma olduğumu anlatmaya çalıştım ama nafile. 'Si, si' diyordu telefonun ucundaki görevli ama hiç bir şey anlamadığına emindim. Gecenin saat 2'sinde garip davranışları olan şaşkın Türk bu sefer de telefonla kendisini arayip ' I am single, solo. No familia. No amigo in Mexico. Iris no my amigo' gibi saçma sapan bir şeyler söylüyordu, o kadar. Telefonu kapattım ama içim rahat değildi. Sürünerek eşyalarımın arasından cep çakımı ve motosiklet pantolonumun cebinden Kansas'tan aldığım biber gazını buldum. Bir elimde biber gazı diğerinde cep cakısı yatağa uzandığımda kalkıp kapının arkasına bir şeyler koymanın iyi olacağını düşündüm. Sandalyeyi ve üzerine motosiklet yan çantasını koyup iterek kapının arkasına yerleştirdim.

Torkan'ı aramadan önce teşekkür etmek için Iris'e gönderdiğim e-mail niye ulaşmamıştı? Adresi kendi elleriyle yazmıştı ajandama yanlış olma ihtimali yoktu. PDA'mi tekrar açıp gelen hata mesajına baktım, böyle bir e-mail adresinin olmadığı yazıyordu! Bu sefer ajandamı açıp telefon numarasını çevirdim, o da geçersiz bir numaraydı. Aman Allahım, Iris beni kandırmıştı. Neyse ki ucuz atlatmıştım, kredi

kartlarımı ve diğer banka kartlarımı boşuna iptal ettirmemişim oldum. Gerçekten atlatmış mıydım yoksa yeni mi başlıyordum her şey? Kapının arkasındakileri çekip duvara tutunarak lobiye gittim. İstanbul'daki İspanyolca hocam Elçin'e İspanyolca'ya çevirip bana geri göndermesi için bir e-posta gönderdim; Iris'in arkadaşım olmadığını, otele gelirse kesinlikle odama girmesine müsaade etmemelerini anlatan bir metin ile. Sabah uyandığımda resepsiyondaki adama okutacaktım bu İspanyolca metni.

Son günlerde yaşadıklarım ve hastanede aldığım ilaçlar sebebi ile mi paranoyak olmuştum, tüm bunları kendi aklımdan mı uyduruyordum yoksa doğru olma ihtimali var mıydı düşündüklerimin?

Elçin'in göndereceği İspanyolca metni de otel görevlilerine iyice okutursam her şeyi güvene almış olacaktım. Her şeyi mi?

Fernando ve diğer polis memurları. Daha doğrusu polis olduklarını söyleyen insanlar kimdi? Hastaneye kadar gelip beni arayıp bulup onca şey söyledikten sonra neden peşimi bırakmışlardı; tekrar gelmemişlerdi? Gerçek polis olup olmadıklarından emin değildim. Üniformalı değillerdi ve kimliklerini de göstermemişlerdi ben de sormamıştım. Fernando'nun başındaki polis şapkası ya da benim polis şapkasına benzettiğim şapka onun gerçek bir polis memuru olduğunu göstermezdi ki! Amerika'da herkesin CIA, FBI şapkası takması gibi burada da kolaylıkla bulunabilir bir şapka olabilirdi bu da. Hem o tüm söyledikleri... Daha sonradan gelip motosikletimin fotoğraflarını çekip arkadaşına gösterdiğini söylemesi... Rapor için istediğini söylediği bilgileri alırken motosikletimin plakasını bana sorması...Elinde benimle ve kaza ile ilgili hiç bir bilginin olmaması... İdrar örneğini kazadan bir gün sonra almaları...Sadece görevini yapan bir memur ise neden çocuğunu da yanına alıp Cumartesi günü ziyaretime gelmişti? Çok mu iyiydi yoksa beni mi çok sevmişti? Hayır o adamlar kesinlikle polis değillerdi. Türkiye'de pasaport işlemlerini yapan bazı polis memurları haricinde kısık sesle konuşan hiç bir polis memuru görmemişim Dünya'nın hiç bir yerinde. Göçmen bürosunda görevli bir polis memuru neden hastaneye ayağıma kadar gelmişti? Meksika için kaç günlük vize olduğunu bile sormamıştı? Fernando ısrarla ve defalarca sormuştu cezaları ödemek için yeterli paramın olup olmadığını, Meksika'da arkadaşım ya da ailemden birilerinin olup olmadığını. Hastanedeki son günümde anket için sorular soran memur kazancımı sormuştu. Elindeki form bana sorduğu sorularla alakası olmayan düzmece bir form olabilirdi. Ama o pembe üniformalıydı. Olsun, üniformalı olması Fernando ile işbirliği yapmayacağı anlamına gelmezdi ki!

Aman Allahım! Ya Iris ile Fernando aynı takımın adamlarıysa? Iris son gün tam ben ayrılacağımda gelmişti, bu da mı bir tesadüftü? Hayır olamaz! Eğer öyle ise onlar için bol tüylü, kolay yolunacak harika bir kazdım. Parası olan, Meksika'da hiç bir tanıdığı olmayan, dil bilmeyen, konsolosluk dahil hiç kimseye bulunduğu yer ve

başına gelen olaylar hakkında haber vermemiş olan harika bir avdım onlar için. Iris sayesinde kaldığım oteli hatta odamı bile biliyor olabiliyorlardı! Kaçamazdım, kimseye derdimi anlatamazdım, bir başımaydım, kendimi korumak ve savunmak için de hemen hemen hiç bir şeyim yoktu. Hikaye diye okuduğum adam kaçırma, fidye isteme olaylarından birinin içindeydim de farkına varamamış mıydım yoksa? Her şeyimi güvene aldım diye düşünürken hayatımın tehlikede olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Geriye doğru bakıp yaşadıklarımı hatırladıkça sanki içlerinden bir bulmacanın eksik parçalarını arayıp buluyordum ve parçaları yerlerine koydukça korkunç bir manzara çıkıyordu ortaya. Doğru olamazdı bunlar. Yorgunluktan kendi kendime hayal kurmaya başlamış olmalıydım, deliriyor muydum yoksa?

İzlediğim belgesellerden bir sahne geldi gözümün önüne. Aslanlar acıktıklarında avlanmak için kendilerine av seçerken, saldıracakları sürünün en arkasında giden yalnız ve hızlı hareket edemeyen, güçsüz görünen hayvanları seçiyorlardı. İçinde bulunduğum durumda ben de avlanmaya çıkan birileri için iştah kabartan bir durumdaydım!

Oteldeki konaklama ücretini kredi kartı ile yapmış olsaydım daha sonra hesap hareketlerimden hastaneden çıktıktan sonra gelip burada konakladığım görülebilirdi. Iris otel ücretini ödeyecek yeterli nakit paramın olmadığını bildiği için, bunu düşünerek kredi kartı ile ödeme yapmamı istememiş olabilirdi.

Bu otelde kalırsam yerimi biliyor olacaktı. Sabah kahvaltımı yapıp ilk iş olarak derhal başka bir otel bulmalıydım. Başkasına ihtiyaç duymadan yürüyebilmek için de acil olarak koltuk değneği almalıydım ayrıca mutlaka konsolosluğu arayıp haber vermeliydim başıma gelen olayları anlatmalıydım.

Saat 4:00'e geliyordu. Bacaklarımı ve ayaklarımı artık hissetmiyordum. Tek hissettiğim derin bir korku ve endişeydi. Hiç uykum yoktu, ter içindeydim. Düşünceler beynimde akmaya devam ediyordu durduramıyordum kendimi. Lobide tanıştığım Antonio ilk başta çok sınırlı bir kaç kelime ile İngilizce konuşmuştu ama sohbet ilerledikçe İngilizce'si zenginleşmiş, Meksika'nın güzel yerlerini son derece akıcı bir İngilizceyle anlatmıştı. Antonio'nun Fernando ya da Iris ile bir ilişkisi olabilir miydi acaba? Kaldığım otelde beni kendilerince göz altında tutmak için daha önceden getirip Antonio'yu buraya yerleştirmiş olabiliyorlardı. O zaman sabahı da beklemeden hemen odama gelip beni kaçırabiliyorlardı. Kahvaltıyı düşünecek durumda değildim. Aman Allahım! Şu anda kapıyı bir tekme ile kırıp içeri girebiliyorlardı. O zaman ne yapacaktım. Küçük çakımı mı kullanacaktım iki sıkımlık biber gazını mı? Biber gazını kullansam bile kaçamadıktan sonra ne işe yarayacaktı ki! Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı atmaya başladı. Korkuyordum. Sadece ölmekten değil, daha önce Meksika ve Kolombiya'da kaçırılan motosikletli gezginlerin başına gelenlerin benim başıma gelmesinden korkuyordum hem de çok korkuyordum.

Odamın camından bakıp karşı çaprazdaki büyük oteli gözüme kestirdim. Eşyalarımı bırakıp sadece bel çantamı alarak oraya kadar gidebilirdim. Kredi kartlarımı iptal ettirmiştim ama çektiğim nakit para ile otel ücretini ödeyebilirdim. Sabah olunca da polise ve konsolosluğa haber verip yardım isterdim. Sol çorabımı giyip aşağıya indim. Sabahın 4'ünde seke seke yine karşısına gelen çıldırmış Türk'ü görünce şaşırmadı resepsiyonist. Yine taksi istediğimi sanmıştı. Gerek olmadığını söyleyip çıkış kapısına yönlendiğimde koşar adımlarla yanıma gelip koluma girmeye çalıştı. İstemeyip adamı itince daha da şaşkınlaştı. Sokağa çıktım ve gözüme kestirdiğim otele doğru gitmeye başladım. Sekerken ayağıma batan taşlar yine canımı acıtıyordu ama bu sefer hiç rahatsız etmiyordu, umurumda değildi. Dinlenmek için karşı kaldırımında taşa oturup geri baktığımda oteldeki görevlinin arkamdan baktığını gördüm. Adam nereye gittiğimi görecekti. Fernando ve arkadaşları nereye gittiğimi sorduklarında yerimi söylememesi için hiç bir sebep yoktu. Planım işlemeyecekti, istediğim gibi olmamıştı, başka bir şey düşünmeliydim. Otelin önüne vardığımda geri dönüp tekrar baktım, hala bana bakıyordu adam. Daha uzakta başka bir otele gitmeyi düşünerek otelin önündeki duraktan bir taksiye bindim. Sabaha karşı ayağında çorap elinde küçük bir çanta ile sürüne sürüne arabasına binen müşterisini pek sevmemişti taksici. Sadece elimle yönü işaret ettim ve sürmesini istedim. Nereye gitmek istediğimi söylemediğim daha doğrusu söyleyemediğim için rahatsız olmuştu sanırım. Konuşmaya başladı. Hiç yüzüne bakmadan dinliyordum. Camı sonuna kadar açıp rüzgarı hissetmek iyi gelmişti. Motosikletimin üzerindeymişim, tüm bunlar başıma gelmemiş, bacağımla sağlamış gibi hissettim kısa bir an ve mutlu oldum. Adam konuşmaya ve bir şeyler sormaya devam ediyordu, işaret ettiğim yöne doğru sürüyordu bu arada.

Gün doğuyordu, doğuya doğru gidiyorduk. Şehirden bayağı bir uzaklaştıktan sonra bir otele gitmek istediğimi söyledim. Bulduğumuz yeri pek bilmiyordu herhalde yine bir şeyler söyledi. Hava neredeyse tamamen aydınlanmıştı, biraz daha gittikten sonra yol kenarında bir tabelayı görüp sağa saptı. Yoldan yaklaşık 500 m kadar içeriye girdikten sonra Safari diye bir otele geldik. Taksiciyi bekletirken otelin girişinde bizi karşılayan yaşlıca bir kadıncağıza yer olup olmadığını sordum, boş odaları vardı. Parasını verip taksiciyi gönderdim. 100 peso oda ücretini öderken, fiyatın ne kadar düşük olduğunu düşünüyordum, kadın 6 saat deyip duruyordu ama önemsemiyordum, gözüm hiç bir şeyi görmüyordu. Odaya girdiğimde karşılaştığım manzara ve koku ile otelin bir çeşit fuhuş oteli olduğunu ve 6 saatlik kullanım ücretinin 100 peso olduğunu anladım. Daracık odada iki kişilik bir yatak ve duş vardı. Biri tavanda diğeri baş ucunda iki pervane, yatağın iki yanında başucu sehpası niyetine kullanılmak üzere duvara sabitlenmiş küçük ahsap parçalar, bunların üzerinde temizlenmemiş kül tablaları ve kağıt peçeteler. Oda Amsterdam'da Red Light sokaklarındaki, video kabinleri olan seks shoplar gibi kokuyordu. İğrenmişim ama hiç biri umurumda değildi. Kendimi yatağın üzerine attım. Düşüncelerimi hala durduramıyordum. Saat 9:00'a kadar burada kalıp konsolosluğu arayıp yardım

isteyecektim. Konsolosluk ne yapacaktı yada yapabilirdi? Amerikan filmlerindeki gibi helikopter gönderip beni buradan almayacakları kesindi. Ya Fernando ve adamları peşime düşüp izimi sürer ve nerede olduğumu bulurlarsa! Çok zor değildi beni bulmaları, oteldeki adam duraktan taksiye bindiğimi görmüştü. Taksi şoförünü bulup beni bıraktığı yeri sormaları ve yine elleri ile koymuş gibi beni bulmaları çocuk oyuncağıydı.

Saat 7:00'ye geliyordu, konsolosluğu aramak için iki saat daha beklemem gerekiyordu ve telefonumun şarjı azalmıştı. Kendi başımın çaresine bakmam gerekiyordu, konsolosluk Meksiko City'deydi ve yaklaşık olarak bulunduğum yere 900 km uzaklıktaydı.

Önce izimi kaybettirmem gerekiyordu, bulunduğum yerde hala bulabilirlerdi beni. Daha önce Puerto Vallarta'da kaldığım yere gidebilirdim. Hem buradan çok uzaktaydı -200 km kadar, hem de kaldığım yer şehir merkezinde güzel güvenli bir yerdi. Evet oraya gidebilirdim. Orada beni bulmaları daha zordu. Odadan çıkıp taksi çağırılmalarını istedim. Yaşlı kadın gitmiş yerine genç bir kız gelmişti. Taksiyi beklerken kapının önünde oturduğum kaldırımında yanıma bir köpek geldi havlayarak. Halimi görünce havlamaktan vazgeçip benimle arkadaş olmaya karar verdi sanırım, yanıma oturup başını bacağıma sürmeye başladı.

Safari Otel'den bindiğim taksi ile Tepic şehir merkezine kadar gittim. Sabahın erken saatinde hava henüz çok sıcak değildi ama taksi şoförü mendili ile sürekli terini silip öksürüyordu. Bir domuz gripi eksikti! Şehir merkezinde, bir trafik ışığında durduğumuzda ücretini ödeyip hemen yandaki taksiye geçtim. Grip umurunda değildi, tek düşündüğüm izimi kaybettirmektir. Neşeli ve konuşkan bir taksi şoförüydü bu seferki. Kaliforniya'da yaşamış bir süre, İngilizce pratik yapacak birini bulduğuna sevinmiş gibiydi, ancak kısa bir süre sonra konuşmaya istekli olmadığını anlayınca kendi kendine İngilizce şarkılar söylemeye başladı. 50 km kadar uzaklıktaki Puerto Vallarta yolu üzerindeki Compostela'ya gittik neşeli adamla. Polis ofisine gidip motosikletimle birlikte bıraktığım eşyalarımı almak istemişim Puerto Vallarta'ya gitmeden önce, ancak İngilizce anlaşmak mümkün değildi sivil memurlarla. Konsolosluğu aradım kalan son şarjımla ve bulunduğum yerin telefonunu vererek beni geri aramalarını istedim. Türkçe konuşabileceğim ve benimle ilgilenen birilerine ulaşabilmiş olmak sevindirirse de artık hiç gücüm kalmamıştı. Muavin konsolos Gül Hanım ve Bülent Bey ile konuşup durumumu anlatırken ara ara durup dinlenmek durumunda kalıyordum çünkü boğazıma bir şeyler takılıyor konuşamıyor ağlayacak gibi oluyordum. Tamamen tükenmişim. Benim adıma bulunduğum yerdeki memurlarla konuşup durumu anlayıp bana anlattılar. Eşyalarım için hemen yapılabilecek bir şey yoktu. Raporlar, tutanaklar, imza ve onaylar gerekiyordu. Yaklaşık 45 dakika süren telefon görüşmemizden sonra konsolosluk yetkilileri, sanırım psikolojik durumumu da göz önünde bulundurarak motosikletimi ve eşyalarımı bırakıp bir an önce Meksika'yı terk

etmemi önerdiler. Bana Meksika'da ulaşabilecekleri bir adres istediler ancak hala verebileceğim bir adresim yoktu. Oradaki eşyalarımın da vazgeçip kapının önüne çıkıp ilk gelen boş taksiye bindim. İzimi kaybettirmek için bir taksi daha değiştirmeyi düşünmüştüm ancak o gücü bulamadım kendimde. 150 km mesafedeki Puerto Vallarta'ya gitmek istediğimi söylediğimde şaşırıp taksici ve ilk yakıt istasyonuna girip deposunu doldurdu arabasının.

Öğle saatlerine yaklaşıyorduk, sıcaklık artmıştı. Neredeyse kendimden bile vazgeçmiş bir halde taksinin arka koltuğunda uzanmış düşünüyordum. Başımı çevirip arkadan biri takip ediyor mu diye bakmıyordum artık. Safari Otel'deki odanın kokusu kıyafetlerime bulaşmış benimle geliyordu. Tepic'den, Fernando ve arkadaşlarından uzaklaşıyor olmak rahatlatıyordu. Kafam rahatladıkça ayak ve bacağımın ağrısını hissetmeye başlıyordum ve ilginç bir şekilde bu ağrı bana yaşadığımı hatırlattığı için hoşuma gidiyordu. Ölümü görüp sıtmaya razı olmuştum. Edward Norton ile Brad Pitt'in oynadığı Dövüş Kulübü adlı filmdeki Tyler Durden rolündeki Brad Pitt'in 'dibe vurmak' ile ilgili söylediklerini hatırlıyordum. Gerçekten ben de dibe vurmuştum, hem de çok sert bir şekilde. Her şeyimi geride bırakmışım, eşyalarımın ne kadarını nasıl alabilirdim bilmiyordum ve düşünmüyordum da zaten hepsinden vazgeçmişim. Üzerimde pantolon ve tişört, sol ayağымda çorap, elimdeki bel çantamda pasaport, cüzdan, telefon, PDA cihazı, cep çakısı, biber gazı spreyi ve kafa lambasından başka hiç bir şeyim yoktu. Kendimi toparlamam ve önce psikolojik olarak daha sonra da fiziksel olarak ayağa kalkmam gerekiyordu. Hayattaydım ve tehlikeden uzaklaşıyordum, gerisi önemli değildi... İyi bir iş aldığı için sevindiği yüzünden okunan şoförden radyoyu kapatmasını ve hızlı gitmemesini istedim. Virajlı orman yollarında 150 km ve yaklaşık 3 saatlik suskun bir yolculuktan sonra Puerto Vallarta'ya vardık. Kalacağım yere bu taksi ile gitmek istemediğim için şehir merkezinde tekrar bir taksi değiştirdim. Viva La Vida'ya vardığımda kapıdan adımımı attığım anda ılık bir duş aldığım zamanlarda hissettiğim rahatlamayı yaşadım. İsimlerini hatırlamadığım ama yüzlerini bildiğim hostel çalışanları şaşkınlıkla karşıladılar beni. Kalmaya geldiğimi ancak konuşacak durumda olmadığımı söyleyip yatağımı göstermelerini istedim. Sabunsuz ve şampansız, sadece soğuk suyun üzerimden akması iyi gelmişti...Kurulanacak bir havlun bile yoktu...

Ertesi sabah uyandığымda gözlerimi açmadan yaşadıklarımı düşündüm hızlıca...Bir rüya mı görmüştüm yoksa gerçekten yaşamış mıydım tüm bunları? Sanırım rüyaydı, kötü bir rüya! Giymek için tişörtüme uzandığымda rüyamda gittiğim Safari Otel'in kokusu geldi burnuma.